

Двадесет пет хиљада жртава педерастичке

Пише: Валтер Опенхајмер
четвртак, 28 мај 2009 13:13

После готово десет година рада истражне комисије формиране у Ирској да би се разјаснило физичко и сексуално злостављање сиромашне деце, објављени су њени резултати. Извештај није био без контроверзи, јер не наводи имена више од 400 свештеника и око стотинак световњака које су жртве оптужиле. То није било изненађење; истражитељи су одбили да објаве идентитет оптужених (многи од њих су већ умрли, други болесни), у замену за то да умешани црквени редови прихвате да сарађују у току истраге.

Католичку цркву је тако скандал јевтино коштао у материјалном смислу; платила је тек 10% од 1,2 милијарде евра које је дала Ирска република за 12.500 оштећених, захваљујући широкогрудом и сумњивом пакту потписаном 2002. са владом у Даблину, на основу илузорне основе да ће бити довољно 300 милиона евра да би се обештетили сви мушкарци и све жене жртве тих злостављања кад су били деца.

Католичка црква је успела да спаси неке бродове, али је њена част остала упрљана, можда заувек. Посебно она моћне конгрегације *Хришћанска браћа*, *Cristians Brothers*, која је 1802. отворила прву школу у Ирској, и која још увек управља са више од две стотине школа широм света.

Хришћанска браћа

су била на челу индустријске школе у Артеину (Даблин), вероватно сцена злостављања на највишој скали у току више деценија. Ту је био и Мик Ватерс од своје десете до петнаесте године, који се подсећа тих трауматичних дана; био је затворен без оправданих разлога и морао је да емигрира да би започео нови живот. Исто као што је учинило 25 хиљада деце за које се процењује да су била жртве педофилије и насиља чланова братства и католичких свештеника.

Ватерс данас помаже онима који су у детињству претрпели сексуално злостављање, а испитујући такве случајеве, верује да се данас у Ирској догађа исто што се догађало педесетих година прошлог века, само што су сада жртве деца имиграната.

Речи Мика Ватерса могу да буду тешке када се читају црно на белом, али његов глас је као и његов поглед; стално струјање жалости, беса и самилости. Ово је прича тог шездесетогодишњака:

“Имао сам 10 година када су ме одвели у индустријску школу конгрегације *Хришћанска браћа* у Артеину. То је било почетком педесетих година XX века. Влада је доделила мојој породици нову кућу у Даблину, али је била тако мала да сам остао да живим са бабом и наставио да идем у моју школу. Кроз две године су ме позвали на суд због нечега повезаног са школом. Нисам знао шта би то могло да буде. Отишао сам са оцем и рекли су да већ две године не идем у школу. Био сам мали и нисам разумео о чему говоре. Проблем је био у томе што ме је породица уписала у нову школу, али сам ја наставио да идем у ону стару. Нису ме послушали и затворили су ме у Артеин.

За мене је то било као да су ме одвели у затвор. Била је то велика неправда... Али, никог за то није било брига. Касније сам сазнао да су верски редови који управљају школама, сваког понедељка ишли на суд да би добили нове ученике, јер држава им је плаћала према броју ученика.

Данас може да изгледа чудно то што су ми урадили. Али, моћ верских редова је била тако велика да се влада није усуђивала да интервенише. Ако би неко дете умрло у школи, нису били обавезни да о томе обавесте полицију да би то истражила. Како је у оквиру школе била црква, сматрала се светом територијом која не сме да буде профанисана. Био сам трауматизован. Нисам био навикнут на школу са 850 ученика, огроман стари дворац, мрачан и веома хладан, веома непријатно место. Осећао сам потпуну празнину. Никада те нису гледали као дете. Суочавао си се са свакаким телесним казнама. Тукли су те по рукама, по туру, заврттали су ти врат, било је казни свакакве врсте. Тукли су те било чиме. И то су чинили да би се прилагодио.

Оне велике спаваонице са 250 деце су имале једну собу за казне, и чули су се крици деце уплакране од страха и бола. Крици су се чули по читавој спаваоници и били су још један начин да нам утерају страх у кости. Сексуално су злостављали децу. Сексуално су их понижавали пред осталом децом. И мене су сексуално злостављали. Ох, да. Био сам јака личност. И то сам још увек. А оне са карактером увек су одводили у собу за казне и тамо су двојица или тројица браће радили шта су хтели са тобом, да би задовољили своје најпрљавије навике. Када си дете не схваташ сексуално злостављање. Не знаш шта

Двадесет пет хиљада жртава педерастиче

Пише: Валтер Опенхајмер
четвртак, 28 мај 2009 13:13

је то секс. Али у дну срца си знао да је то нешто лоше. Има ствари које не схваташ, али знаш да је то нешто ужасно.

Много деце је било као мртво. Уствари, никада нису имали живот. Била су, сви смо били уништени тамо. Без икога ко би их чувао, ко би им показао шта да раде, како да узму аутобус, да плате кирију или да припреме јело. Како се живи.

Са другима никада ниси разговарао о оном што се догађало. Плашио си се да не дође брат и да ти будеш следећи. Једном сам то поменуо једном младом свештенику коме је то било прво одредиште. Био је изненађен и наивно је упитао браћу шта се то догађа. Преселили су га одатле, а тог дана су ме тукли док нисам пао у несвест. Био сам у болници шест недеља.

Напустио сам школу са 15 година. Покушао сам да се вратим родитељима, али то нисам успео. Наша веза се прекинула. Отишао сам у војску, али су видели да сам малолетан, па сам радио као продавац новина. Нисам могао да нађем ништа боље, јер када бих рекао из које школе долазим, гледали су ме као лошу особу. Било је то као белег. Није било ничега за мене и чим сам могао, отишао сам у Енглеску. Радио сам свашта и покушао сам да се образујем. Знао сам да ми је неопходно образовање, јер је то кључ свега. Ишао сам у вечерњу школу. Учио сам енглески, математику. Касније сам завршио курс психологије у трајању од пет година. Хтео сам да радим нешто што ће ми омогућити да помогнем другима. То је дало смисао мом животу. Радио сам у једном институту за жртве злостављања. Сада радим са људима који су претрпели злостављања у Џерсију, на острву у каналу Ла Манш. Већ 25 година радим у образовању, овде у Ковентрију. То је веома захвалан посао. Има деце која не знају добро да читају и да пишу, али имају мозак спреман за сазнања (Ватерс инсистира да се објави његов телефон уколико неки читалац жели да ступи у везу са њим: +44 0 2476 551 952).

Оженио сам се млад. Али, супрузи нисам могао да објасним оно што се догодило. Једноставно нисам могао. Покушао сам много пута, али сам се плашио да ће ме оставити. Временом сам успео да јој то објасним. Она ми је рекла: „Знала сам да има нешто, знала сам, али нисам могла да те питам, морала сам да чекам да ми ти то кажеш“. И све је на крају било добро.

Дуго времена смо покушавали да се сазна шта се догађало у школи. На крају, 11. маја 1999. Берти Ахерн (тадашњи председник владе Ирске), затражио је извињење. Било је

Двадесет пет хиљада жртава педерастичке

Пише: Валтер Опенхајмер
четвртак, 28 мај 2009 13:13

то фантастично, нешто велико. Био је то крај пута и почетак новог. Моменат да се дозволи да ради истражна комисија и да види шта се догађало. Сада се на неки начин осећам задовољеним радом те комисије. У општим цртама поздрављамо извештај, јер показује оно што мислимо да нам се догодило. Наравно, по мишљењу многи људи, свештеници који су починили злостављања морали су да буду идентификовани, али црквени редови су били јако одбојни да дозволе да се то уради; за њих се ништа није догодило и требало би да будемо захвални за то што су бринули о нама. Много тога су спречавали. Ниси хтели да дају ни један документ, јер су знали шта су радили и да би у том случају многи завршили у затвору. Да будем искрен, дошло је до договора са тим редовима, прихватили су да дају ту информацију под условом да за то зна само комисија и да се не објављује.

Редови су предали неке световњаке да би показали да се суочавају са проблемом. Али, никада нису предали оне који су највише злостављали. Селили су их од школе до школе и мењали им имена.

Људи ме питају да ли имам неку фотографију када сам био у школи, али немам; тамо није било камера, нису се правиле фотографије. Пре четири или пет година, гледајући један филм на фестивалу *Корпус Кристи*, препознао сам себе када сам имао 11 година. Био је то први пут када сам себе видео као дете на оном месту. Јер, није било ни огледала, никада ниси видео сопствено лице.

Не могу да верујем у образовање Католичке цркве. Верујем у Бога, плашим се Бога, али не верујем у Цркву која се крије иза канонског закона да би сакрила своје злоупотребе. Мислим да се сада у Ирској догађа са децом емиграната оно што се нама догађало. Има превише малолетника емиграната које одводе у сиротишта и тамо нестају. И изгледа да то никога не брине. Једном сам рекао надбискупу Даблина: „Молим Вас, немојте ми рећи да су злостављања деце у оквиру Цркве ствари прошлости“. Људи знају које особе на високим положајима црквене хијерархије добро знају шта се дешавало. И шта раде. Сада може да се догађа исти. Твојој деци или унуцима. Откуд ти знаш да није тако? Сви треба да урадимо све могуће да се заврши са тим. Морамо да заштитимо децу, све док не буду могла сама да се штите.

Када је све почело пре 10 година, многи познати католици су престали да говоре самном и са мојом женом због онога што смо говорили о Цркви. Било је то тужно, али то је цена коју је требало платити. У последњој години и нешто више, видели су да греше. Али, да су то учинили пре 10 година, можда би могло да се помогне неком детету или некој девојчици са улице. Али, такав је живот. Таква је људска природа. Дај Боже да људи

Двадесет пет хиљада жртава педерастиче

Пише: Валтер Опенхајмер
четвртак, 28 мај 2009 13:13

схвате да овај извештај објашњава оно што се догађало у Ирској, али уствари се односи на оно што се догађа у читавом свету.

(Превод из Ел Паис-а: Бранислав Ћорђевић)